

גליון 523
שנה י"א תשפ"ב

סיפורי צדיקים

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר ז"ל

16666

סיפורי חז"ל

איש על דגלו

בשעה שנגלה הקדוש ברוך הוא על הר סיני, ירדו עמו עשרים ושנים אלף רבבות של מלאכים, והיו כולם עשויים דגלים דגלים, וכל דגל ודגל היה לו דגל מיוחד לו. כיון שראו אותם ישראל, התחילו מתאווים לדגלים, אמרו, הלאי כך אנו נעשים דגלים כמותם, מיד מילא הקדוש ברוך הוא משאלוחם ואמר למשה, לך עשה אותם דגלים כמו שנתאוו. התחיל משה מיצר, אמר עכשיו עתידה המחלוקת להנתן בין השבטים, אם אני אומר לשבטו של יהודה שישרה במזרח, והוא אומר אי אפשי אלא בדרום, וכן ראובן וכן אפרים וכן כל שבט ושבט, מה אני עושה? אמר לו הקדוש ברוך הוא, משה מה אכפת לך, אין צריכים לך, מעצמם הם מכירים דירתם חניתם, כי מסורת יש בידם מיעקב אביהם אשר ציום לפני מותו, האיך לשרות חניתם, איני מחדש עליהם דבר על טכסיס שבידם מיעקב, שכבר צוום כמו שטענו את מטתו והקיפו אותו, כך יקיפו את המשכן. ויעשו בני ישראל ככל אשר צוה ה' את משה, כן חנו לדגליהם, מעצמם היתה בהם דעה האיך לישר דגלים ולא שנו דבר מכל אשר צום יעקב אביהם.

(במד"ר ב' נ"ח)

פרשת השבוע

וחנו בני ישראל איש על מחנהו ואיש על דגלו וגו' א' - נ"ב)

מסופר על יהודי כפרי אחד מסביבות פרעמישלאן, שהיה חוכר המחלבה מאדון הכפר ומוזה התפרנס. פעם אחת התעקש האדון ולא רצה להחכיר עוד את המחלבה ליהודי. נסע האיש לפרעמישלאן נישא אל הרה"ק רבי מאיר זיע"א (יומא דהילולא כ"ט אייר) וסח את דאגתו, בכה והתחנן לפניו שיתפלל בעדו לה'. והאיש נשאר לשבות שם את השבת, ומנהגו של ר' מאיר היה שהוא בעצמו היה מסדר את סדר השולחן, וגם מי יזמר את הזמירות.

והנה בשבת זו התחיל הצדיק בעצמו לומר בתוך הסעודה את הזמר 'כל מקדש שביעי', וכשהגיע לתיבות "שכרו הרבה מאד על פי פעלו, איש על מחנהו ואיש על דגלו". אמר כך, שכרו של השומר שבת הרבה מאד, ומהו שכרו? 'על פי פעלו' כמו שהוא גזור בפיו כך פועלים בשמים, וכמאמר חכמינו, "צדיק גזור והקדוש ברוך הוא מקיים".

לאחר מכן פנה ר' מאיר לאנשים העומדים סביבו ואמר, מה אתם

אומרים, "מאיר"ל משמר שבת קודש כהלכתו?" הן, הן, השיבו כולם, ואם כן אמר שוב הצדיק, "מכיון שמאיר"ל מקיים שבת קודש כהלכתו, הרי הוא גזור ואומר איש על מחנהו ואיש על דגלו, ששום איש לא יזו ממקומו". ר' מאיר נתכוון בזה לאותו חוכר המחלבה. אך איש מהמסובים לא הבין את כוונתו, ולא ידע על מי סובבים הדברים, וגם החוכר בעצמו שהיה איש פשוט לא הבין שעליו רומזים דברי הצדיק.

ואותו אדון נפל פתאום ברחוב, ולא היה יכול ללכת לביתו, והוכרחו לנשאו בידי עבדיו. שלחו אחרי רופאים והם אמרו שאין תרופה למכתו. בתוך כך נצנץ רעיון במוחו של האדון, אולי בא לו עונש זה על שרצה לנשל את היהודי מפרנסתו. מיד שלח לקרוא אליו את היהודי, אבל היהודי היה אז אצל הצדיק בפרעמישלאן, המתין האדון עד בואו, ואז שלח אחריו ואמר לו שהוא מוחל לו גם את דמי השכירות, ונותן לו את העסק בחינם. ואז תיכף נתרפא האדון.

זמני השבת

זמני יציאת השבת
ירושלים: 8:19 ת"א: 8:22 ר"ת: 8:52

פרשת במדבר

זמני כניסת השבת
ירושלים: 7:01 ת"א: 7:17

המלך שרצה לבטל קידוש וברכת הלבנה

מסופר על מלך אחד ממלכי הגויים, שלא שנה יהודים, אבל גם לא אהב את היהודים במיוחד. פעם ביושבו על המרפסת שבארמונו, שמע קול המולה ושירה, שאל את השר שישב לצדו, מה דעתך מאין הקולות שאנו שומעים? אמר לו אינני יודע, לך ותראה, אמר לו המלך. ירד השר והלך לפי הקולות שנשמעו בלילה, וראה באמצע הרחוב יהודים רבים, מחזיקים נרות בידיהם וסדורי תפלה ומתפללים, וגם שרים. עמד מהצד ולא הרגישו בו, כאשר גמרו, הלכו כל היהודים אחר הרבי שלהם, ונכנסו לביתו וישבו להם. חזר השר למלך וסיפר מה שראה, שאל המלך ומה אמרו בתפילתם? אינני יודע, ענה השר ואתה אומר שהביטו בירח כל הזמן, כן, ענה השר. התפלא השר משאלות המלך, וגם המלך חשב ולא ידע מה להגיד. עברו כמה שבועות ושוב קרה אותו דבר, הפעם ירד המלך, וכאשר בא אל היהודים, שמע אותם אומרים, דוד מלך ישראל חי וקיים, ואומרים את זה בשירה, כן ראה כי הרב הגדול עומד באמצע המעגל, וכולם עם נרות בידיהם, וחולקים לו כבוד מלכים. וכשהלכו כולם לבית הרב שהלך בראש, וגם ישב בראש השולחן. ניגש המלך והציץ, והנה הוא רואה כי על השטריימל, הכובע שחובש הרבי, רשומים מלים. המלך חזר הביתה וחשב, מה זוממים היהודים לעשות? חשב המלך כי רוצה הרב לקחת את כסאו ומתכנס במוצאי שבת ומכריז במחתרת כי הוא המלך, ושם הרב היה דוד.

כאשר מקרה זה חזר בפעם השלישית, החליט המלך לשים קץ לדבר, הוציא צו האוסר על היהודים לצאת בתחילת כל חודש לרחוב, כדי לשיר ולהתאסף עם נרות ביד. הצו יצא והיהודים לא יכלו לקדש ולברך את הלבנה, ולא ידע איש למה זה קרה, אבל פקודה היא פקודה, והיהודים לא העזו להמרות פי המלך. חודשים חלפו ושוב לא נשמע בלילות שירת היהודים ברחוב, רק בגניבה היו היהודים מברכים ומקדשים את הלבנה במועדה, מתוך הבתים ופניהם ללבנה. כך נמשך הדבר זמן רב.

פעם אחת ביושבו המלך במרפסת, ביקש תה חם ועוגיות חמות, טעם מהתה והעוגיות, ועדיין חמות מדי היו, הניח את הספל על השולחן הקטן שלידו והרהר. והנה נדמה לו, כי במקום לשבת כאן, נותן הוא פקודה לשריו ועבדיו להתכונן לצאת לציד, וכולם יצאו. ישב המלך בכרכרה, ושריו רוכבים לידו, ועבדיו עם כלביהם מאחוריו, כשהגיעו ליער, ירד המלך ממרכבתו, נטל רובה ציד ונכנס ליער, ולידו שנים מעבדיו המאומנים היודעים לקלוע היטב, רעש החוצרות, נביחת הכלבים שהרגישו ריח צידם, וצעקות האנשים, עשו רעש איום ונורא. לפתע ראה המלך צבי יפה מאוד, הראה לשני עבדיו, אבל עד שהם הבחינו בצבי, כבר קפץ הצבי ונעלם. אמר המלך אני רוצה לתפוס את הצבי, נרדוף אחריו ונשיג אותו חי או מת. התחילו רודפים אחריו, שני עבדי המלך ידעו טוב לרוץ, ודלגו אחריו וכמעט פצעוהו, אבל הצבי קפץ ברח ולא הרגוהו. פתאום ראה המלך את הצבי ממש לידו, התכונן לירות בו, אבל הצבי בא ממש קרוב ונגע בגוף המלך, וחלף על פניו, השב

המלך לתפשו חי, זרק את רובהו, הושיט את ידיו והספיק רק ללפס את גופו של הצבי שברח. רץ המלך אחריו ומדי פעם הצליח לנגוע בו אבל לא יכל לאחוזו בקרניו ולקושרו בחבל שבידו, הצבי ברח והמלך רודף אחריו. לפתע פנה הצבי לאחור, הספיק המלך לתפוש בקרניו, אבל חזק וגמיש היה הצבי הנהדר הזה, ולא היה למלך עוד כוח להחזיק בו, קרא לעבדיו ואיש לא ענה, בנתיים ברח הצבי בעל הקרניים הנהדרות, והמלך המשיך לרדוף אחריו, עד שאפסו כוחותיו.

ראה המלך כי לשוא ירדוף לכדו אחר הצבי, ישב קצת לנוח על גזע עץ כרות, יושב הוא ואינו שומע שום קול, לא קולות עבדיו ולא קולות אחרים. לקח את השופר שהיה לו קשור לבגדי הציד שלו, ותקע כמה תקיעות קריאה לעזרה, אך לא נשמעה תשובה לקריאותיו. תקע שנית שלישית ורביעית ואין קול ואין עונה. היה עייף וחשב מהחיות שביער, מה עשה, עלה על עץ גבוה, התיישב על הענף, קשר את עצמו ונרדם. הבוקר אור והוא התעורר, ירד מהעץ והתחיל ללכת לחפש אוכל ביער, ומצא כל מיני פירות ואכל, מדי פעם נעצר, תקע בשופר הציד שלו, אך כל מענה לא שמע. היום חלף ושוב בא הלילה, עלה גם הפעם על עץ וישן. למחרת שם לב כי חוזר הוא על אותה הדרך, אז עשה בסכין שלו עשה סימנים על העצים, והתחיל ללכת לכוון אחר בתקווה לצאת מהיער הגדול שלו. בלילה השלישי ראה אור מרחוק, שמח מאוד, ירד למטה וסידר לו סימן מאיזה כיוון מגיע האור. בבוקר התחיל ללכת לכיוון ההוא, הלך כל היום וכבר נעליו התקלקלו ורגליו כאבו הלך והלך, ובכל זאת לא הגיע לסוף היער, שוב בא הלילה, וכאשר עלה על עץ גבוה מאוד, ראה כי כבר האור קרוב, החליט ללכת לשם ויהי מה. ירד מהעץ והלך בין העצים, הלך והלך וחיות היער הומיות סביבו, עודו הולך והנה הוא מרגיש כי הבית נמצא במרחק לא רב, כמעט והתעלף מחולשה, אבל נסחב כל עוד כוחותיו עמו לבית.

סוף סוף הגיע והנה חומה גבוהה סביב, הלך בחושך ומשש את החומה, עד שהגיע למקום שם היה הפתח. נכנס בפנים החומה וראה אור מבית גבוה ויפה, הלך והגיע ליד דלת פתוחה, נכנס בפנים ולפתע שמע צעקות של נשים, נבהל ונעצר מוכה אור חזק שסנוור את עיניו, תיכף ניגש אליו איש ושאלו לחפצו, אמר כי רעב הוא, רק גמר דבריו התעלף. כשהתעורר מצא את עצמו שוכב על מטה נקי, ושני אנשים יושבים לידו ושומרים עליו, הם שאלו אותו תרצה נדבה? לא, אינני רוצה נדבה, רצה להגיד כי הוא המלך, אבל רק עכשיו הרגיש כי בגדיו קרועים ופניו נגסו זקן, ויחשבוהו למשוגע אם יאמר כי הוא המלך, אני מבקש לחם, אמרו לו בוא לבעל הבית, הוא יתן לך לחם לאכול וגם כסף לנסוע הלאה, התאושש קצת והלך אתם, עברו כמה חדרים כולם יפים ומסודרים, והנה פתחו דלת משם נשמעה שירה בשפה זרה לו, הדלת נפתחה והנה רואה המלך אנשים יושבים סביב שולחן, ובראשם ישב איש בעל הדרת פנים וכובע שטריימל על ראשו, כאשר נכנסו הגברים עם המלך, שתקו כולם, היושב בראש השולחן עשה סימן לאנשים שיביאוהו אליו, המלך לבוש הסחבות ובעל זקן מדולדל, הרגיש רוק בפיו בראתו מאכלים מלכותיים על השולחן, כמעט והושיט יד לקחת מהשולחן, אך התאפק.

משל ונמשל

קביעת עתים לתורה

יהודי בעל אכסניה בווארשה שמע שהרה"ק בעל ה"חפץ חיים" זיע"א עומד לבוא לעיר ביום פלוני ובשעה פלונית. השכים וירד לבית הנתיבות וציפה לבואו של אותו צדיק, אף הקדים והקביל פניו בצאתו מקרון המסע וביקשו להתארח אצלו הסכים ה"חפץ חיים". בשעה שישבו יחד על גבי המרכבה שהוליכה אותם לבית האכסניה שאלו ה"חפץ חיים" לבעל האכסניה אמור נא לי ר' יהודי האם קובע אתה עתים לתורה? כמה שעות ביום אתה לומד ומה אתה לומד? וי לי קבל אותו יהודי, האמינה לי רבי שלבי עלי דוי בשל כך, אבל מה אעשה ועול הפרנסה כבד כל כך קשים מוונותיו של אדם כקריעת ים סוף, מן הבוקר ועד הערב טרוד אני עד שכבי לישון בשעה מאוחרת באפיסת כוחות ממש, יודע אתה רבי, ווארשה כרך גדול היא וכל שעה ושעה רכבות באות ומביאות אורחים, והרי אני חייב להימצא בבית הנתיבות ולהקביל פניהם, שאם לא כן יקדמני אחר וימשכם לבית האכסניא שלו ונמצא אני מקפח פרנסתי. טעות היא זו בדרך אמר לו ה"חפץ חיים",

משל למה אתה דומה: במחילה מכבודך, לאותו בן כפר שנסע לעיר הבירה כדי להביא עניין מענייניו לפני פקידים ושרים רמי מעלה, ומאחר שהיה העניין חשוב ונחוץ ביותר ירטה לו הדרך לאותו בן כפר והיה יושב בקרון המסע ורוחו קצרה עליו, כי נדמה היה לו שהנסיעה איטית היא מדי. קפץ ועמד על רגליו הפשיל שרווליו והתחיל דוחף בכל כוחו. את דופן הקרון, דוחף ודוחף כשהוא סמוק מרוב התאמצות ופלגי זעה ניגרים ויורדים לו על פניו, שאלוהו הנוסעים שישבו בסמוך לו על מה הוא דוחף ומתייגע כל כך? מאי משמע על שום מה אני טורח השיב להם בשאפו רוח בקושי, יודע אני כי בשעה שאני דוחף בקרון העגלה שלי מאחוריו ממחר הוא לנסוע, ומאחר שממחר אני עכשיו להגיע למחוז חפצי הריני דוחף גם כאן את הקרון כדי להחיש את הנסיעה. אי לך בן כפר ליגלגו עליו הנוסעים, מה יכול אתה בכוחותיך הדלים להוסיף על כוח המשיכה העצום של הקטר?

הנמשל: היושב במרומים, המשיך ה"חפץ חיים" ואמר ליהודי הוא הנוהג בעולם כולו בכוח אדירים שהוא למעלה מיכולת השגתנו, הוא הון ומפרנס לכל, מקרני ראמים עד ביצי כנים, כלום מעלה אתה בדעתך, שעל ידי כל אותן טרחות יתירות שאתה טורח ועמל על ידי שעות מעטות אלו של ביטול תורה שאתה חוסך, מסייע אתה בידי כביכול להשפיע עליך פרנסה, מנהיגה של הבירה נוהג בעולמו ומפרנס את בריותיו ואף אתה בתוכם, וכל אותה יגיעה יתירה שלך אינה מוסיפה ולא כלום.

כשהתקרב קם היושב בראש השולחן, הושיט לו כיסא ואמר שב נא לידי. השתומם על קבלת הפנים היפה, אבל היה מוכן לוותר על זאת תמורת אוכל, אמר אני מאוד רעב, יתן לי אדוני מהאוכל, ענה לו בעל הבית, לא לפני שתחתום על התחייבות לבטל הגזרה שגזרת על היהודים, לבלתי לקדש את הלבנה. תמה המלך מאוד, מאין לו לאיש זה הגזרה שהוציא? ושתק. הרעב הציק לו מאוד והמאכלים גירו תאבוננו עוד יותר, אמר, טוב תן לי אדוני ניר ועפרון ואכתוב ואחתום. אמר לו יש בכיס המלך כל חפצו, ובאמת ראה המלך כי יודע האיש הכל, הוציא מאין ברירה את כתב המלכות, כתב וחתם, הושיט לבעל הבית בטול גזר דינו הקודם.

קרא בעל הבית את הכתוב, הניחו בכיס מעילו, נטל מחצית החלה ונתן למלך שצחק בליבו, היספיק לו כה מעט לחם לאחר שבוע של רעב. אבל פרוסה אחת, והנה הוא שבע מאוד, טעם מהיין שנתן לו בעל הבית והרגיש טעם נהדר. הושיט המלך את ידו לכיסו, ולפתע נכווה, כי שם ידו על כוס התה שלידו והתעורר. נוכח שכל זה היה חלום, התה עודנו חם לידו, הוא יושב על המרפסת ושומע קולות שירה, קרא לעבדו ושלח אותו לראות מאיפה השירה ששומע, הלך העבד, חזר וסיפר ששוב יוצאים היהודים לרחוב לקדש את הלבנה, שלח המלך וקרא לשני שרים ועמם יצא, הגיעו לבית הרבי, שם היו כולם בפנים, יושבים סביב שולחנות ערוכים, הסתכל המלך ונדמה לו כי ראה פעם דמויות אלה, בהיכנס המלך, קמו כולם על רגליהם והתישבו רק כאשר המלך הזומן וישב על יד הרבי. למה תפר פקודתי? שאל המלך ברוגז איזו פקודה? שאל הרב, כי אסור לכם לשיר מול הירח, ענה המלך קצרות. הן בטלת הוראה זו, ענה הרב. מי, אני? כן אדוני המלך, והנה גם חתימת ידך וגם חותמך אמר, והראה לכולם היושבים שם את כתב המלך. נוכח המלך כי צודק הרבי.

ועתה, אמר הרבי יטעם נא הוד מעלתו מהלחם שלנו, אמר ונתן פרוסת חלה, יראה גם המלך מה יש לו בכיסו הפנימי, מצא שם המלך המחצית השנייה של החלה אשר על שולחן הרבי. מלא התפעלות ופליאה אמר, אם עד כדי כך כוחך וכוח אלוהיך, אין אני רוצה להיות מכשול, מלא חובתך אליו. ישב המלך וסיפר למסובים ובאוזני שריו את החלום שחלם. אז שרו היהודים והרבי הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו, גם את השיר דוד מלך ישראל חי וקיים, המלך שומע ושמח איתם, אז הבין כי אין חשש לכתר צצו, ורק יצר הרע הסיתו להפר מנהג של נתיניו היהודים הנאמנים לו.

צ'ין אדם לחברו

היזהרו בכבוד חבריכם

סיפר הרה"ק רבי משה צבי הרבי מסאווראן זיע"א, בזמנו נכנס לאשה אחת גלגול, הביאה לפני הרב מיחאדיה, והיה אותו רוח מדבר מתוך האשה, והיה מבקש שיתקנו את נשמתו בזה שיאמר עם מנין אנשים תהילים לעילוי נשמתו, ורק אז יצא. ביקש ממנו הרב שיספר לו למה נענש להתגלגל בעולם? סיפר הרוח, בימי חיי הרביתי לחטוא אולם התחרטתי על מעשי וחזרתי בתשובה גמורה. כשהגיעה שעת להיפטר מהעולם נפטרתי מתוך תשובה. בבואי לפני בית דין של מעלה, נוכחתי כי אכן תיקנתי את חטאי וזלת חטא אחד שלא שמתי אל לבי לשוב עליו, דווקא חטא זה טורדני מעולם האמת, וממנו אין לי מנוחה עד היום הזה, ומעשה שהיה כך היה: פעם אחת ראיתי אברך בן תורה שעמד סמוך לחותנו ואמר פרקי תהילים, בהגיעו לפסוק מסוים טעה בהגייתו, צחקתי ממנו בפני חותנו ואמרתי "הטועה בהגייה בן תורה יחשב?" נכלם האברך מאוד. עבירה זו שלא יחסתי לה עניין, חוסמת בעדי את הכניסה לגן עדן, אף על פי שנטהרתי מכל עוונותי, והנני נע ונד ומגולגל בעולם בגללה.

כל אלמנה ויתום לא תענון
מסופר על הרה"ק רבי אביגדור זיע"א, אחיו של הרה"ק רבי חיים

בעל ה"דברי חיים" מצאנו זיע"א, שנודמן פעם לעיירה לשבת ונתארח בבית גביר אחד. ונהוג היה באותם הימים, שבסעודת השבת היו מגישים לאורח חשוב את קערת החמין, והוא היה מחלק לכל אחד את מנתו כאילו הוא בעל הבית. הגישו לרבי אביגדור את הקערה, ולאחר שטעם ממנה המשיך לאוכלה עד תומה, ולא חילק למסובים האחרים. תמחו כל המסובים וחשבו שיש כאן איזו הנהגה נסתרית הנשגבה מבינתם. לאחר הסעודה לשאלתו של אחד ממקורביו, אמר רבי אביגדור לך אני יכול לגלות את הסיבה: כשטעמתי מהחמין התברר לי שהמשרתת היתומה טעתה ונתנה בו מעט נפט במקום שמן, אמרתי בלבי מוטב אסבול אני את טעם הנפט ואל יכעסו בעלי הבית על המשרתת היתומה.

זה מתחיל בקטנות

מעשה בהרה"ק רבי שפטי"ל ראש ישיבת סלוצק זיע"א, שראה אדם אחד גוחן ומרים דף של ספר, מביט בו אם הוא מספרי קדושה, וחוזר ומשליכו, הלך רבי שפטי"ל והרים את הדף, "רבי" אומר הלה, דף זה אינו מספרי קדושה. "היא הנותנת", מחזיר לו רבי שפטי"ל, לפיכך אני מרימו, שלא יחזור ויטעה בו יהודי אחר, ונמצא טורח לבטלה.

תילולא דצדקיא

שבת קודש כ"ז אייר

הרה"ק רבי שלמה זלמן מקאפוסט ב"ר יהודה לייב (מגן אבות - תר"ס)
הרה"ק רבי אליעזר זאב מקרעטשניף הי"ד ב"ר מאיר (תש"ד)

יום ראשון כ"ח אייר

שמואל הנביא בן אלקנה (ב"א תפ"ב)
רבינו יצחק מקורביל ב"ר יוסף (הסמ"ק - ה"א י"א)

יום שני כ"ט אייר

הרה"ק רבי מאיר מפרעמישלאן
ב"ר אהרן אריה לייב (תר"י)

יום שלישי א' סיון

הרה"ק רבי מאיר הורוויץ אב"ד טיקטין ב"ר שמואל (תק"ו)

הרה"ק רבי גרשון מיאמפאלא מחכמי הקלוז

דברודי (תקס"ד)

יום רביעי ב' סיון

הרה"ק רבי ישראל מיוניץ ב"ר ברוך (אהבת

ישראל - תרצ"ו)

הרה"ק רבי חיים אלעזר ב"ר צבי הירש ממונקאטש

(מנחת אליעזר (תרצ"ו)

יום חמישי ג' סיון

הרה"ק רבי יעקב שמשון משפיטיווקע ב"ר יצחק

(תקס"א)

הרה"ק רבי שרגא יאיר מביאלעבערזינג ב"ר נתן

דוד משידלובצא (תרע"ב)

הרה"ק רבי יצחק מראחוב הי"ד ב"ר מאיר

מקרעטשניף (תש"ד)

יום שישי ד' סיון

הרה"ק רבי ישעי' נפתלי הירץ מדינוב ב"ר דוד

(תרמ"ה)

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

מצוה הלכות

מאת הרה"ג נליאל הכהן רביטוביץ שליט"א
מח"ס "צבא אוד" רמזים יוסף חרשים על המצוות.

ספר לפני שבירך (ה')

א) לכתחילה לא יענה לחבירו ששואל אותו כמה ימי הספירה, את הימים בלי השבועות, או השבועות בלי הימים, כי יש שסוברים שיצא בזה אם הזכיר רק הימים או רק השבועות. (כף החיים, או"ח סימן תפ"ט, ס"ק נ"ה)

ב) מותר לענות לשואל את הספירה ברמו על ידי אצבעותיו, שדינו כהרהור שמוות. (כי בא מועד, הלכות ספירת העומר, עמוד כ"ד, סימן קכ"ב)